

Arrest

**nr. 87 131 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. CORTHOUTS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 21 maart 2012 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de

rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Binnenlandse Zaken kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Darakert waar u ook woont. U bent getrouwd met A. M. (...) (O.V. 6.549.004) en bent de vader van A. Z. (...) (O.V. 6.549.004) en L. Z. (...) (O.V. 6.549.004).

U bent sinds 1996 lid van de politieke partij Hayots Hamazgain Sharzhum (HHS) waarvoor u mensen mobiliseert, promotie voert en leden werft. In 2007 verliest u uw baan als bewaker in een militaire opslagplaats wegens dit lidmaatschap. In de aanloop van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 wordt u vaak lastiggevallen door mensen van de regeringspartij Hanrapetakan (HK). U wordt zelfs af en toe door de politie opgepakt. Na de verkiezingen neemt u deel aan de protestbetogingen in Yerevan.

Op 4 maart 2008 wordt u thuis opgepakt wegens de betogingen en uw politieke activiteiten en naar de politie van Masis gebracht. Op 15 juli 2008 wordt u dankzij een amnestiemaatregel vrijgelaten, maar krijgt u ook een reisverbod opgelegd. Op 29 juli 2008 komt de politie van Masis opnieuw naar uw huis. Ze schieten uw hond dood en slaan uw zoon en vrouw waardoor de vrucht in haar buik sterft. U wordt opnieuw meegenomen naar het politiebureau van Masis. Op 2 augustus 2008 wordt u echter vrijgelaten omdat uw vrouw in het ziekenhuis een zware operatie moet ondergaan. Op 20 augustus 2008 wordt uw vrouw daar ontslagen. Uw vrouw vraagt u vaak een klacht in te dienen tegen de handelswijze van de politie. Op 20 september 2008 doet u dat effectief bij de politiecommissaris van Masis, G. B. (...). Op 25 september 2008 is er op straat een poging om u omver te rijden.

Op 1 november 2009 gaat u met uw vriend A. M. (...) (ook lid van HHS) naar Tbilisi in Georgië om er groenten en fruit te (ver)kopen. Bij het terug binnenkomen van Armenië echter op 7 november 2011, worden jullie aan de grens opgepakt door de politie op verdenking van wapenhandel voor het plegen van een staatsgreep. U wordt opnieuw vastgehouden bij de politie van Masis maar daar kan u op 30 november 2009 ontsnappen dankzij een omgekochte bewakingsagent. Samen met A. (...) wordt u door een buurjongen naar Kirovakan gebracht, waar u uw gezin (uw vrouw, A. (...) en L. (...)) terugziet. Samen met A. (...) en zijn gezin gaan jullie op 1 december 2009 naar Tbilisi (Georgië).

Op 9 december 2009 vertrekken A. (...), zijn vrouw en u naar Istanbul (Turkije). Uw vrouw en kinderen blijven in Georgië achter; zij zouden immers een week na jullie richting Europa vertrekken. In Istanbul blijken er echter problemen waardoor A. (...) en u niet verder kunnen reizen. Jullie keren op 25 december 2009 terug naar Georgië, waar uw vrouw en uw kinderen ondertussen al vertrokken zijn. U blijft meer dan twee jaar in Georgië. U heeft in die periode geen contact met uw vrouw en kinderen. Op 27 januari 2012 vertrekt u nogmaals uit Georgië. Via Istanbul komt u in België terecht waar u op 9 februari 2012 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Dankzij het Rode Kruis komt u opnieuw in contact met uw vrouw en kinderen die reeds in België waren en die reeds een asielaanvraag hadden ingediend, omwille van uw problemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaart dat u een asielaanvraag indient omwille van dezelfde elementen als die aangehaald door uw vrouw in het kader van haar asielaanvraag (dd. 18.12.2009), i.e. uw problemen met de autoriteiten van uw land als gevolg van uw politieke activiteiten in het kader van de politieke protestdemonstraties van maart 2008 (CGVS p. 2, p. 6 & p. 11). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdtevenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vrouw is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"U verklaart in Armenië problemen te ondervinden wegens de politieke activiteiten van uw man (CGVS p. 7), waardoor u bij een eventuele terugkeer de Armeense politie vreest (CGVS p. 15). Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk kan maken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou uw man vervolgd worden door de Armeense autoriteiten in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. U verklaart vier keer dat hij beschuldigd wordt van het beramen van een staatsgreep (CGVS p. 7-9, p. 14), waardoor hij drie keer in de gevangenis belandde.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat uw man niet voorkomt op de lijst die de hoofdaanklager van de Armeense republiek op 20 maart 2008 openbaar maakte. Op die lijst staan de namen van alle personen die op dat moment beschuldigd werden wegens de gebeurtenissen van februari-maart 2008. Als uw man daadwerkelijk beschuldigd zou zijn geweest van een uiterst zwaar feit als het beramen van een staatsgreep, quod non, dan zou zijn naam ongetwijfeld op die lijst voorkomen. Als u met deze lijst geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u het niet weet, dat u alles in eerlijkheid verteld heeft en dat de overheid u niet gelooft omdat uw man tot een andere partij behoort (CGVS p. 16). Dit verklaart echter niet waarom de naam van uw man op de lijst ontbreekt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat er na november 2008 geen arrestaties meer gebeurden in het kader van de gebeurtenissen van februari-maart 2008 en dat het Armeense parlement op 19 juni 2009 een amnestie aannam die expliciet van toepassing is op personen die in het kader van de evenementen van februari-maart 2008 van hun vrijheid beroofd werden. Als u hiermee tijdens het gehoor geconfronteerd wordt, zegt u dat dat slechts voor de schijn was en dat er maar een paar mensen vrijgelaten werden (CGVS p. 16). Dit antwoord biedt echter geen verduidelijking waarom men in november 2009 nog op zoek zou zijn naar uw man. Uw verklaring als zou uw man in november 2009 opgepakt geweest zijn wegens februari-maart 2008 (CGVS p. 8 & p. 14), is bijgevolg niet aannemelijk. Als uw man daadwerkelijk beschuldigd zou zijn geweest wegens februari-maart 2008, quod non, dan nog zou hij op basis van deze informatie op dit moment in Armenië geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te vrezen hebben.

Verder slaagt u er niet in elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal er van overtuigen dat uw man, zoals u beweert, een vooraanstaand lid was van HHSh. Zo antwoordt u op de vraag wat zijn functie was binnen de partij enkel dat hij een belangrijk persoon was en dat hij mensen verzamelde.

Als u gevraagd wordt wat hij concreet deed, antwoordt u tweemaal 'ik weet het niet' (CGVS p. 6 & p. 11). U heeft bovendien nagelaten een beroep te doen op de HHSh in verband met uw problemen (CGVS p. 12). Als verklaring waarom u dat niet deed, antwoordt u enkel dat u het niet weet en dat er anarchie heerste (CGVS p. 13). Als uw man daadwerkelijk een belangrijk persoon was binnen de HHSh, quod non, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u binnen die partij melding maakt van uw problemen teneinde met hun hulp hiertegen stappen te ondernemen.

Bovenstaande elementen ondermijnen uw asielaanvraag dermate ernstig dat geconcludeerd dient te worden dat er ook geen enkel geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u als gevolg van de problemen van uw man zelf zou hebben meegemaakt.

Voorts moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de arrestaties van uw man op 4 maart 2008 en 29 juli 2008, uw verwondingen als gevolg van de vervolging van juli 2008 en de huiszoeking door de politie in uw huis op 8 november 2009.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de actuele situatie niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Zo verklaarde u tweemaal dat er op dit moment in Armenië nog 300 tot 400 mensen vastgehouden worden wegens de gebeurtenissen van februari-maart 2008 (CGVS p. 16). Uit de informatie echter blijkt dat op dit moment nog slechts 14 personen zijn. Als u met dit frappante verschil geconfronteerd wordt, antwoordt u 'dat is gelogen', 'dat kan niet' en 'dat is verkeerd' (CGVS p. 16). Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven.

Aangaande uw reisroute verklaart u met de bus van Armenië naar België gereisd te hebben (CGVS p. 14). Tot vier keer toe verklaart u dat u niet weet of u met uw eigen of met een ander paspoort gereisd heeft (CGVS p. 6, p. 14-15). U voegt eraan toe dat u ook niet weet of u controle heeft gehad onderweg (CGVS p. 15). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet met welke reisdocumenten u gereisd heeft en of u al dan niet controle heeft gehad. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust

achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (geboorteakte, huwelijksakte, medisch attest van het R.Z. Sint-Trudo, geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en L. (...)) wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw geboorte- en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De medische attesten bevestigen de verwijdering van uw baarmoeder, bloedverlies en een operatie aan uw dikke darm, maar leggen geen verband met de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. De geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en L. (...) bewijzen hun identiteit, maar bevatten geen informatie over de door u aangehaalde problemen.”

Dat het asielrelaas van uw vrouw niet aannemelijk is, zoals hierboven reeds omstandig aangetoond, wordt bijkomend bevestigd door een aantal opvallende vaststellingen doorheen uw eigen verklaringen.

Ten eerste spreekt u zich op een aantal essentiële punten uit uw asielrelaas tegen met uw vrouw. Zo verklaart u dat u voor een derde keer werd gearresteerd op 7 november 2009 aan de grens van Georgië en Armenië en de volgende dag naar de politie van Masis werd gebracht waar u de hele tijd vast zat tot 30 november 2009 (CGVS p. 9). Uw vrouw daarentegen verklaarde meer dan eens dat u bij die arrestatie opgesloten werd in Yerevan en niet in Masis en dat ze dat wist doordat ze zelf naar Masis was geweest om te kijken waar u was (CGVS vrouw p. 8 & p. 13-14). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw vrouw niet bij uw arrestatie was en dat je niet alles kan zeggen aan een vrouw (CGVS p. 9). Het lijkt echter moeilijk te geloven dat jullie elkaar op dit punt zouden tegenspreken aangezien dit raakt aan de kern van uw asielrelaas, i.e. uw arrestaties als gevolg van uw politieke activiteiten, en aangezien uw vrouw persoonlijk ging achterhalen waar u was. Verder verklaart u dat u éénmaal een klacht ging indienen (op vraag van uw vrouw) tegen de handelwijze van de politie, nl. op 20 september 2008 bij politiechef B. (...) in Masis (CGVS p. 7 & p. 10). Uw vrouw echter verklaarde dat u haar midden augustus 2008, toen ze uit het ziekenhuis kwam, zei dat u bij B. (...) klacht was gaan indienen in verband met de daden van de politie (CGVS vrouw p. 8, p. 12 & p. 15). Hiermee geconfronteerd blijft u bij de datum die u eerder noemde, nl. 20 september 2008 (CGVS p. 10), waarmee u absoluut geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid.

Ten tweede blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van een aantal andere cruciale elementen uit uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u op 30 november 2009 kon ontsnappen van bij de politie dankzij de hulp van een omgekochte politieagent (CGVS p. 7). U verklaart echter niet te weten hoe het kwam dat de bewaker omgekocht werd. U verklaart dat u van de zoon van een buurman te horen kreeg dat mensen van uw partij de politie hadden omgekocht, maar wie precies van uw partij dat geregeld had, weet u niet, evenmin als hoeveel er betaald werd (CGVS p. 9). Welnu, als u daadwerkelijk zou zijn vrijgekocht na gearresteerd geweest te zijn op 7 november 2009 (i.e. de arrestatie waarna u onmiddellijk uw land verliet), kan van u verwacht worden dat u van deze details op de hoogte bent, te meer omdat u verklaart reeds jarenlang een actief lid geweest te zijn van de HHS (CGVS p. 8). Bovendien werden er in het kader van deze arrestatie volgens uw verklaringen zware beschuldigingen in uw schoenen geschoven (nl. het invoeren van wapens om een staatsgreep te plegen, CGVS p. 9); aldus is het bijzonder weinig aannemelijk dat u niet zou weten hoe u hieraan zou ontsnapt zou zijn. Verder verklaart u niet te weten of die beschuldiging van staatsgreep voor u nog gevolgen heeft gehad en verklaart u daar verder niet naar geïnformeerd te hebben; u wou uw dochter niet bellen omdat uw telefoon zou kunnen afgetapt worden (CGVS p. 10-11). Een loutere veronderstelling van het feit dat uw telefoon zou kunnen afgetapt worden is echter geen afdoende reden waarom u geen contact zou kunnen opnemen met uw dochter hieromtrent. Bovendien bestaan er tegenwoordig voldoende andere communicatiemiddelen naast de telefoon om dit te omzeilen. Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte bent van eventuele verdere gevolgen van de door u aangehaalde zwaarwichtige beschuldiging ten aanzien van u of dat u daar niet naar geïnformeerd heeft.

Ten derde dient nog gewezen te worden op een aantal vaststellingen doorheen uw verklaringen die de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

Zo verklaart u dat u op 1 november 2009 met A. (...) naar Georgië ging voor uw groenten- en fruithandel, waarbij u uw paspoort gebruikte (CGVS p. 4 & p. 7). Dit is bijzonder opmerkelijk. U verklaarde immers dat u op 15 juli 2008 door de politie vrijgelaten werd en dat u dan een uitreisverbod getekend had (CGVS p. 9). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zomaar het land kon verlaten door uw paspoort daarbij te gebruiken. Het is überhaupt nog opmerkelijker dat u kort daarna vanuit Georgië besloot terug te keren naar Armenië (CGVS p. 7). Als u vanwege 1 maart 2008 reeds verschillende

keren ernstige problemen zou hebben gehad met de autoriteiten van uw land zoals u beweert, dient te worden gesteld dat uw terugkeer naar Armenië de geloofwaardigheid van deze problemen ernstig aantast.

Verder verklaart u dat u Armenië op 1 december 2009 definitief verliet en via Georgië naar Turkije ging (weliswaar zonder uw vrouw en kinderen). Wegens onvoorziene omstandigheden moest u echter terugkeren naar Georgië waar u uiteindelijk nog twee jaar verbleef. Pas op 27 januari 2012 slaagde u erin dat land te verlaten en naar België te komen. U verklaart dat u in de twee jaar na uw vertrek uit Armenië nergens een asielaanvraag indiende (behalve uw huidige asielaanvraag in België), niet in Georgië en niet in Turkije (CGVS p. 4-6). Welnu, het feit dat u zo lang na uw vlucht uit uw land van herkomst nalaat om internationale bescherming te zoeken hoewel u daar de mogelijkheid toe had (in Georgië bij de daartoe bevoegde instanties en in Turkije bij de vertegenwoordiging van het UNHCR), maakt dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd wordt. Uw argument dat u illegaal in Georgië verbleef en zo geen asiel kon aanvragen, is bijzonder pover. Men hoeft immers niet legaal in een land te verblijven om er een asielaanvraag in te dienen.

Ten slotte verklaart u dat politieke opposanten ten tijde van 1 maart 2008 op dit moment nog altijd problemen hebben met de Armeense autoriteiten, dat er tot uw vertrek in 2009 (i.e. 1.12.2009) nog mensen werden opgepakt wegens 1 maart 2008 en dat er nu nog veel mensen officieel gezocht worden wegens 1 maart 2008 (CGVS p. 11). Deze verklaringen stroken echter absoluut niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Van een asielzoeker zoals u die beweert reeds jarenlang een actief oppositielid te zijn in zijn land, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte is van de huidige situatie voor mensen met een gelijkaardig profiel als het uwe en dat hij weet welk risico hij daardoor zou lopen. Dit is in uw geval echter niet zo, wat meteen de algemene geloofwaardigheid van de problemen wegens uw politieke activiteiten op de helling plaatst.

Concluderend dient gesteld dat indien u daadwerkelijk problemen zou gehad hebben in Armenië wegens uw politieke inzet, redelijkerwijs verwacht kan worden dat u en uw vrouw hier gelijklopende verklaringen over afleggen en u beter op de hoogte bent van een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas en de algemene situatie in uw land – waar u zoals hierboven aangetoond allerm minst in slaagt. Ook uw vertrek uit en terugkeer naar Armenië is in dit opzicht bijzonder opvallend.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u aangaf dat uw vrouw geestelijk ziek is (CGVS, p. 3 en 9).

Noch u, noch uw vrouw, die nochtans al meer dan twee jaar in België verblijft, legde de Belgische asielinstanties echter enig medisch attest voor waaruit dit ook maar enigszins zou blijken. Bijgevolg kunnen de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw hier niet aan worden toegeschreven.

Wat betreft uw identiteitsdocumenten en uw reisroute ten slotte, verklaart u nooit een visum aangevraagd te hebben bij een of andere ambassade (CGVS p. 4) en dat u op 1 december 2009 uit Armenië vertrok zonder er ooit teruggekeerd te zijn (CGVS p. 4-6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat u na die datum nog een Grieks visum kreeg uitgereikt in Armenië. Daarnaast verklaart u dat uw paspoort bij de politie is; bij uw arrestaties werd uw paspoort immers telkens ingehouden (CGVS p. 4). Welnu, zoals hierboven aangetoond, kan geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas (en deze arrestaties). Dat uw paspoort om die reden nu bij de Armeense politie zou zijn, is dan ook niet geloofwaardig. Verder verklaart u dat u in januari 2012 opnieuw uit Georgië vertrok, om met een auto via Turkije naar België te reizen. U verklaart dat er voor u identiteitsdocumenten waren geregeld, maar op welke naam die documenten zouden staan, weet u niet (CGVS p. 5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet precies weet welke documenten voor u voorzien waren. Gelet op deze vaststellingen omtrent uw paspoort, visum en reisroute, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw paspoort en/of mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent. Dit brengt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend in het gedrang.

Uw geboorte- en huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht "(artikel 149 Grondwet en inbreuk op de wet inzake de motiveringsplicht van bestuurshandelingen dd 29.07.1991, B.S. 12.09.1991", van de "algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur", van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het artikel 3 EVRM. Tevens voert verzoekende partij de schending aan van de redelijke termijn, als onderdeel van goed, zorgvuldig bestuur.

3.2.1. De Raad wijst erop dat artikel 149 van de Grondwet geen toepassing vindt op administratieve beslissingen en bijgevolg niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. Aangaande de aangevoerde schending van de redelijke termijn stelt de Raad vast dat verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend op 9 februari 2012 en de bestreden beslissing reeds door verwerende partij werd genomen op 21 maart 2012. Verzoekende partij toont niet aan waarom een periode van zes weken die verwerende partij nodig had om over onderhavige asielaanvraag te oordelen onredelijk lang is. Evenmin licht verzoekende partij toe welk belang zij zou hebben gehad bij een eerder ontvangen van haar beslissing. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat geen wettelijke bepalingen of beginselen de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527).

3.2.4. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Nopens de aangehaalde schending van het gelijkheidsbeginsel, verankerd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, merkt de Raad op dat er slechts sprake kan zijn van dit beginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, hetgeen zij in haar verzoekschrift heeft nagelaten. Aangezien verzoekende partij louter aanhaalt dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, zonder aan te geven op welke wijze dit beginsel geschonden werd, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partij evenmin aantoont hoe de bestreden beslissing één of meerdere artikelen van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zou hebben geschonden. Verzoekende partij laat dit eveneens na met betrekking tot de door haar aangevoerde schending van het beginsel van de rechtszekerheid. Derhalve zijn ook deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Aangaande de tegenstrijdigheden tussen verzoekende partij en haar echtgenote en de onwetendheid van de echtgenote van verzoekende partij omtrent de politieke activiteiten van haar man, merkt verzoekende partij ten eerste op dat het gehoor van haar echtgenote reeds meer dan twee jaar geleden heeft plaatsgevonden. Ten tweede argumenteert verzoekende partij dat het in Armenië niet de gewoonte is dat vrouwen ingelicht worden over de activiteiten van hun echtgenoot. Deze verklaringen kunnen volgens verzoekende partij de tegenstrijdigheden in hun relaas vergoelijken.

Verzoekende partij stipt meer in het bijzonder aan dat zij aan haar echtgenote geen informatie heeft verschaft omtrent haar politieke activiteiten omdat het niet de gewoonte is om zulke zaken te bespreken en omdat zij haar echtgenote en kinderen wou beschermen. Verzoekende partij bevestigt dat zij inderdaad aan haar echtgenote heeft verteld dat het haar taak was om mensen te verzamelen.

Ook het feit dat de echtgenote van verzoekende partij een andere datum dan haar man heeft vermeld waarop laatstgenoemde klacht zou zijn gaan indienen bij de politie, is te wijten aan het gegeven dat zij niet pertinent op de hoogte werd gehouden door haar man over zijn handel en wandel. Evenzo dient haar verklaring dat haar echtgenoot in Yerevan zou zijn verbleven, terwijl verzoekende partij aangaf dat zij in Masis werd vastgehouden, in dit licht te worden gezien. Hierbij verduidelijkt verzoekende partij nog dat zij eerst kort in Yerevan heeft verbleven en dat zij meteen daarna verplaatst werd naar Masis maar dat zij dit nooit aan haar echtgenote heeft verteld. Verzoekende partij haalt ter verschoning van deze tegenstrijdigheid tot slot ook nog aan dat het niet te achterhalen valt of de politie tegen haar echtgenote de waarheid heeft gezegd over haar verblijfplaats.

Verzoekende partij concludeert verder in haar verzoekschrift dat het vermoeden van verwerende partij dat haar echtgenote volledig op de hoogte was van haar reilen en zeilen, heeft geleid tot vaststellingen en besluiten die totaal verkeerd zijn.

3.2.7.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielaanvraag, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaanvraag. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Het gegeven dat er een lange tijd ligt tussen beide interviews, kan door de Raad niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de tegenstrijdigheden. De Raad merkt ten eerste op dat in redelijkheid dient te worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – zoals de arrestatie van verzoekende partij op 7 november 2009 en de klacht die verzoekende partij op aandrang van haar vrouw is gaan indienen – in het geheugen van

verzoekende partij en in dat van haar echtgenote zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Dit geldt des te meer nu de echtgenote van verzoekende partij heeft aangegeven dat ze zelf naar aanleiding van diens derde arrestatie in november 2009 naar Masis was geweest om te kijken waar haar man was, verzoekende partij heeft verklaard een klacht te hebben ingediend na aandringen van haar vrouw, nadat zij werd geslagen en diende te worden gehospitaliseerd in augustus 2008 en verzoekende partij eveneens te kennen heeft gegeven dat er vijf dagen na haar klacht een moordpoging op haar werd ondernomen. Uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote blijkt derhalve dat zij beide betrokken waren bij de voorgehouden gebeurtenissen en dat er zich rond deze feitelijkheden, meer in het bijzonder de tweede arrestatie van verzoekende partij op 29 juli 2008, voldoende ernstige gebeurtenissen hebben plaatsgevonden – zoals de hospitalisatie van de echtgenote van verzoekende partij en de moordpoging op verzoekende partij – zodat het uiterst ongeloofwaardig is dat verzoekende partij en haar echtgenote geen eenduidige verklaring kunnen bieden betreffende het oogenblik van het neerleggen van een enige klacht tegen de wijze van optreden van de politie. Verder bestempelt de Raad deze uitleg als weinig logisch, daar verzoekende partij enerzijds de tegenstrijdigheden tracht goed te praten door erop te wijzen dat haar gehoor bij het Commissariaat-generaal pas twee jaar later plaatsvond, terwijl zij anderzijds in haar verzoekschrift te kennen geeft dat haar versie de juiste is, omdat de tegenstrijdigheden (en onwetendheden van haar vrouw) te wijten zijn aan het feit dat verzoekende partij zulke dingen, naar de Armeense gewoonte, niet of onvoldoende met haar vrouw heeft besproken. Beide ter vergoelijking aangehaalde argumenten vallen derhalve niet met elkaar te verzoenen.

De uitleg dat het niet de gewoonte is dat vrouwen worden ingelicht over de activiteiten van hun man, kan overigens evenmin overtuigen. Zo werd reeds gesteld dat uit het relaas blijkt dat de echtgenote van verzoekende partij wel degelijk betrokken was bij het doen en laten van haar man. Uit de verklaring van verzoekende partij dat zij uiteindelijk, omdat haar vrouw aandrang, klacht is gaan indienen bij de politie, kan worden afgeleid dat haar echtgenote zelfs een zekere invloed had op haar gedrag (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 maart 2012, p. 7). Ook het initiatief van diens echtgenote om naar de politie van Masis te stappen teneinde meer informatie te bekomen over de aanhouding van haar echtgenoot, wijst erop dat zij wel degelijk op de hoogte werd gehouden van de problemen die haar man zou hebben ondervonden in Armenië. Waar verzoekende partij deze tegenstrijdigheid nog tracht te vergoelijken door de uitleg dat zij eerst kort in Yerevan heeft verbleven en dat zij meteen daarna verplaatst werd naar Masis maar dat zij dit niet aan haar echtgenote heeft verteld, en dat het niet te achterhalen valt of de politie tegen haar echtgenote de waarheid heeft gezegd over haar verblijfplaats, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft gesteld dat zij de hele tijd in Masis is opgesloten geweest totdat zij op 30 november 2009 kon ontsnappen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 maart 2012, p. 9). Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet bijzonder overtuigend overkomt dat verzoekende partij de plaats waar zij werd vastgehouden niet aan haar echtgenote zou hebben medegedeeld. Ten slotte merkt de Raad op dat, indien al zou worden aangenomen dat verzoekende partij haar echtgenote inderdaad niet op de hoogte zou hebben gesteld van de plaats waar zij werd vastgehouden, het uiterst ongeloofwaardig is dat verzoekende partij haar echtgenote niet zou hebben ingelicht over haar politieke activiteiten en haar specifieke rol bij de HSH. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat wanneer de echtgenote van verzoekende partij samen met hun kinderen twee jaar voor haar echtgenoot, om reden van de problemen die haar man ondervond door zijn politieke activiteiten, het land verlaat en asiel aanvraagt in België, deze problematiek niet door beide echtelingen zou zijn doorgenomen. Ook wenst de Raad te benadrukken dat de echtgenote van verzoekende partij bovendien door de commissaris-generaal verweten wordt geen beroep te hebben gedaan op de partij binnen dewelke haar man volgens haar een prominente rol speelde, teneinde met hun hulp stappen te ondernemen. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van verwerende partij dat, indien verzoekende partij werkelijk een belangrijke rol zou hebben gehad bij de HSH, er toch wel kon worden verwacht dat er met de partij contact zou zijn opgenomen om hulp te vragen, te meer nu blijkt dat de vrouw van verzoekende partij wel degelijk wenste dat er actie werd ondernomen tegen de problematiek aangezien zij er bij haar echtgenoot verschillende keren op heeft aangedrongen om klacht neer te leggen bij de politie.

Op basis van het voorgaande besluit de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, de vaststellingen van verwerende partij in dit verband wel degelijk correct zijn.

3.2.8.1. De commissaris-generaal gaat er volgens verzoekende partij verkeerdelijk van uit dat haar naam op de lijst van de overheid zou staan indien zij effectief beschuldigd werd van een zwaar feit en dat de amnestie volledig correct zou zijn verlopen. Verzoekende partij is formeel dat niet alle namen van alle beschuldigten of gevangenen werden vrijgegeven en dat de amnestiemaatregel een schijnoperatie was. De betrokkenen liepen bijgevolg zeker en vast ook nog na de amnestiemaatregel gevaar, hetgeen

overigens wordt bewezen door het feit dat zij nog na deze amnestie werd opgepakt onder het voorwendsel van valse beschuldiging van wapenimport en een poging tot staatsgreep, aldus verzoekende partij.

3.2.8.2. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Waar verzoekende partij dan ook stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt niet correct is, komt het aan verzoekende partij toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoonbaar dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend (administratief dossier, stuk 12 landeninformatie, deel 3, 4 en 7) niet correct zou zijn. De bewering van verzoekende partij dat zij na de amnestieregeling nogmaals werd opgepakt kan uiteraard geen afbreuk doen aan de in het administratief dossier aanwezige objectieve informatie.

3.2.9.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij op 1 november 2009 zonder problemen met haar eigen paspoort Armenië kon verlaten, terwijl zij een uitreisverbod had ondertekend, klaart verzoekende partij uit dat dit uitreisverbod slechts tijdelijk was.

3.2.9.2. De Raad wijst erop dat, zelfs indien al kan worden aangenomen dat dit uitreisverbod tijdelijk zou zijn geweest, het toch wel zeer bevreemdend overkomt dat verzoekende partij, gezien de ernst van de door haar voorgehouden problemen met de autoriteiten, zonder enige problemen, gebruik makend van haar eigen paspoort, haar land kon verlaten. Des te opmerkelijker is de vaststelling dat verzoekende partij, die beweert te worden vervolgd door haar autoriteiten, korte tijd nadien vanuit Georgië besloot om terug te keren naar haar land. Dergelijk gedrag valt niet in overeenstemming te brengen met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging ten opzichte van de Armeense autoriteiten, voor zover die nog actueel zou zijn, *quod non*, en hypothekeert bijgevolg op ernstige wijze het geloofwaardige karakter van het voorgehouden vluchtrelaas.

3.2.10.1. Waar verwerende partij verzoekende partij verwijt dat zij in de twee jaar na haar vertrek uit Armenië nergens aan asielaanvraag indiende, verklaart verzoekende partij dat zij geen asiel vroeg in Georgië omdat dit land geen asielzoekers uit Armenië aanvaart. Zij legt tevens uit dat Armenië met Turkije een moeilijke band heeft, zodat een asielaanvraag indienen bij de Turkse autoriteiten haar een hachelijke onderneming leek. Ten slotte stipt verzoekende partij aan dat het niet meer dan menselijk is dat zij haar vrouw en kinderen trachtte te vervoegen (in België).

3.2.10.2. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen verwerende partij uiteenzet in haar nota met opmerkingen: *“Verder wenst verwerende partij hier nog aan te stippen dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.”* De Raad sluit zich aan bij voormelde argumentatie en maakt deze tot de zijne. De argumentatie dat Georgië geen asielzoekers uit Armenië aanvaart en dat een asielaanvraag indienen in Turkije een hachelijke onderneming zou zijn, betreft bovendien een blote bewering die door verzoekende partij met geen objectieve informatie wordt onderbouwd.

3.2.11. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanbrengt dat zij hals over kop uit haar thuisland is moeten vluchten en dat zij hier niet meer terug naartoe is gekeerd, reden waarom zij nooit de tijd heeft gehad om de stukken mee te nemen die het Commissariaat-generaal van haar verlangde om haar asielrelaas te staven, merkt de Raad op dat verzoekende partij reeds eind 2009 uit Armenië is vertrokken en dat zij pas op 9 februari 2012 asiel heeft aangevraagd. Verzoekende partij heeft sinds haar vertrek derhalve meer dan twee jaar de tijd gehad om pogingen te ondernemen om, via familie, vrienden of andere kanalen documenten ter staving van haar vluchtrelaas te bekomen, hetgeen niet gebeurd is. Verzoekende partij laat verder weten van mening te zijn dat zij haar verklaringen omtrent de inval van de politie in hun huis op 29 juli 2008, tijdens dewelke zowel haar echtgenote als haar zoon zware slagen en verwondingen hebben ondergaan en waarna haar echtgenote *“geestelijk ziek”* is geworden, kan bewijzen aan de hand van de bijgebrachte medische getuigschriften. Wederom acht de Raad het nuttig te verwijzen naar de opmerkingen die desbetreffend door verwerende partij worden geformuleerd in haar nota met opmerkingen: *“Wat betreft de nieuw neergelegde medische attesten aangaande verzoekers echtgenote, A. M. (stukken 2 tot/met 6) wenst verweerder op te merken dat de aangehaalde psychische problemen van verzoekers vrouw op zich niet in vraag gesteld worden maar*

dat uit de neergelegde attesten niet kan worden afgeleid dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen deze vastgestelde medische problemen en de aangehaalde problemen. Hetzelfde dient gezegd te worden in verband met de medische attesten van verzoekers zoon A. Z. Zo wordt in deze attesten enkel gesproken over een kiste die moet verwijderd worden en twee tanden die moeten getrokken worden. In dit verband wenst verwerende partij hier nog te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houden met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004 ...)”. De Raad neemt deze opmerkingen tot de zijne, en merkt bijkomend op dat uit de bijgebrachte medische attesten blijkt dat de echtgenote van verzoekende partij aan PTSD lijdt en dat zij hiervoor psychiatrische opvolging nodig heeft (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Het gegeven dat de echtgenote van verzoekende partij met psychologische problemen kampt, kan echter niet als verschoningsgrond worden aangebracht voor de tegenstrijdigheden die tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar vrouw werden vastgesteld. Nergens blijkt uit de als bijlagen bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten dat het cognitieve geheugen van de echtgenote van verzoekende partij dermate zou zijn aangetast dat het haar onmogelijk is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

3.2.12. Nopens de motivering omtrent de identiteitsdocumenten van verzoekende partij en de door haar afgelegde reisroute, stelt verzoekende partij enkel dat, aangezien haar paspoort niet de hele periode in haar bezit was, zij geen zicht heeft op datgene wat hierin werd geschreven of welke stempels erin werden aangebracht, al dan niet wetens en willens door de overheid om een latere asielprocedure te bemoeilijken. De Raad wijst er evenwel op dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie, deel 6) blijkt dat verzoekende partij op 18 april 2011 in Armenië een visum voor Griekenland heeft aangevraagd en bekomen. De Raad ziet niet in hoe dit in overeenstemming te brengen valt met haar verklaring dat zij op 1 december 2009 definitief uit Armenië is vertrokken zonder er ooit naar teruggekeerd te zijn en met de ernstige problemen die zij naar eigen zeggen met de Armeense autoriteiten zou hebben ondervonden, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij vertelde dat zij naar aanleiding van haar vrijlating in juli 2008 zelfs een reisverbod heeft moeten ondertekenen. Haar verklaring dat zij geen zicht heeft op datgene dat in haar paspoort werd aangebracht, omdat zij niet in het bezit is van dit document, en dat de Armeense autoriteiten hierin mogelijk stempels (of andere opmerkingen) hebben aangebracht om een asielaanvraag te bemoeilijken, betreft een argumentatie die door de Raad niet ernstig kan worden genomen. Verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan het door verwerende partij geuite vermoeden dat zij bewust haar paspoort en/of mogelijke belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom zij uit haar land van herkomst vertrokken is, hetgeen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bijkomend in het gedrang brengt.

3.2.13. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over de in de bestreden beslissing vermelde vaststelling dat dat zij bijzonder slecht op de hoogte blijkt te zijn van een aantal cruciale elementen uit haar asielrelaas. Zo kon verzoekende partij niet zeggen hoe het kwam dat de bewaker werd omgekocht, waardoor zij op 30 november 2009 kon ontsnappen, hetgeen toch wel van haar kan worden verwacht, te meer omdat verzoekende partij heeft verklaard jarenlang een actief lid te zijn geweest van de HSH. Verzoekende partij wist evenmin of de beschuldiging van staatsgreep voor haar nog gevolgen heeft gehad. Zij verklaarde hier evenmin naar te hebben geïnformeerd. Daar verzoekende partij voormelde vaststellingen niet bespreekt in haar verzoekschrift, worden deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

3.2.14. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT